

מופץ
ב-16,000
עותקים

דרך הבעל שם טוב

גיליון לשבת קודש ע"י דרכו של הרה"צ ר' אשר פריינד זיע"א

העלון מוקדש לרפואת:
נעמי בת פנינה
איילה חן בת אודליה
רוחמה חנה בת חיה שרה
בתושח"י

חברותא לדרך

פנינים על הפרשה

"אין שלום אלא בחיבור המינים"

בחג הסוכות אנו רואים דבר שצריך בירור. ההלכה אומרת שמיד כשמתקדש החג יש מצווה לשבת בסוכה, לאכול לשתות ולישון בסוכה (סימן תרלט). אבל לגבי מצוות נטילת לולב אין לקיימה אלא ביום (סימן תרנב). מה פשר הדבר? מה העומק שניתן ללמוד מההלכות הללו? מצוי היום לצערנו שאנשים צריכים ללכת ליועצים לשלום בית ומגשרים, ולכל אחד שיטה משלו וכו'. כל אחד רוצה להיות "אהרן הכהן של הדור" אוהב שלום ורודף שלום... אבל ליהדות יש את הדרך שלה לשלום בית. ומהי הדרך?

ידוע מה שמובא בזוהר שהסוכה נקראת צילא דמהימנותא - צל האמונה. האמונה בה' אומרת כל הטוב שיש בי זה לא אני אלא רחמי ה' עליי, זה שיש בי שמחה, אהבת תורה, אהבת חכמי ישראל וכו', זה לא אני זה ה'! בלי שה' יזכה אותי לזה אני הכי עצוב שיש. ורק כאשר אדם נכנס לאמונה והבנה שהטוב שיש בו זה ה' הוא יכול להתחיל לעשות גישורים ושלום בית. ומדוע? כי כשהיועץ\המגשר חושבים בראשם על הלקוחות שלהם בצורה של "איך אתה עושה שטויות כאלה? איך את אומרת לו ככה? זו הרמה שלך?" הם לעולם לא יוכלו לעשות שלום בית וגישור בין בני הזוג. אך כשהיועץ או המגשר מבינים, "אם ה' לא מרחם עליי, אני בדיק כמו הזוג הזה" ה' נותן לו סייעתא דשמיא במעשה ידיו.

ואפשר לומר שזה ביאור ההלכות המצוינות לעיל, על פי הדרך, לפני שאדם אוגד את הלולב עם ד' המינים שמסמל את ארבעת הסוגים שיש בעם ישראל כידוע, עלינו להיכנס קודם כל לאמונה, להבנה, "אני לא יותר טוב לא מהאתרוג, ולא מההדס, לא מהלולב ולא מהערבה. אני בדיק כמוהם" וכשאדם מבין את זה הוא רשאי לאגוד את ד' המינים ולעשות בניהם שלום.

חג שמח
הר' אברהם אטיאס

מדור זה נכתב ע"י אברכי כולל 'דרך הבעל שם טוב', כי תורה אמיתית לא נשארת רק בבית המדרש - היא הולכת איתך לכל מקום.

ההדסים שהתעלו לאתרוג

וענף עץ עבות (שם)

ידוע שהאתרוג מסמל את הצדיקים שבעם ישראל, כמו שכתוב במדרש (ויק"ר ל, יב) "מה אתרוג זה יש בו טעם ויש בו ריח, כך ישראל, יש בהם בני אדם שיש בהם תורה ויש בהם מעשים טובים".

אולם ההדס רומז לאנשים שנמצאים בדרגה פחותה מצדיקים, וכך אומר המדרש: "מה הדס יש בו ריח ואין בו טעם, כך ישראל, יש בהם שיש בהם מעשים טובים ואין בהם תורה".

והשאלה נשאלת, הרי מוצאים אנו בחז"ל שהצדיקים נמשלו להדסים דווקא, וכך כתוב בגמרא (סנהדרין צג, א) "אין הדסים אלא צדיקים שנאמר (אסתר ב, ז) ויהי אומן את הדסה".

ונראה ליישב על פי דברי בעל 'מנורת המאור' שארבעת המינים רומזים לארבעת היסודות שבאדם: האתרוג רומז ליסוד האש, שכן מראהו אדום כעין האש. הלולב רומז ליסוד האוויר, שהוא הגבוה באוויר מכולם. הערבה רומזת ליסוד המים - "ערבי נחל" - שגדלה על המים. וההדס הוא השפל שבעצים, ורומז ליסוד העפר. לפי זה מובן היטב את מי מסמלים ההדסים: ההדסים אמנם לא צדיקים כעת כמו האתרוג, שיש לו גם טעם וגם ריח - גם תורה וגם מעשים טובים, אך יש להם מעלה מיוחדת - הם אוחזים ביסוד העפר.

ההדסים הם אותם יהודים שאוחזים ביסוד העפר ונזהרים לא לקחת אותו לכיוון שלילי שיכול להוביל לעצבות וחידלון, אלא אוחזים ביסוד העפר שבקדושה, שעניינו ענווה והכרת שפלות האדם וכתוצאה מכך להגיע להכרת הבורא.

אדם שתופס את יסוד העפר והענווה כמו ההדס, זוכה להיות בקו של עלייה והתקדמות בעבודת ה'. בתחילת דרכו הוא מלא במעשים טובים ובסופו של דבר זוכה גם לכתרה של תורה ולהימנות בין הצדיקים, כמו שאמרו חז"ל "אין הדסים אלא צדיקים", וכל זאת מכוח יסוד העפר והענווה שאחז, שהביאתו להיכנס לכלל הצדיקים.

חג שמח

צדיק כתמר יפרח

ולקחתם לכם ביום הראשון... כפות תמרים (ויקרא כג, מ)

כפות תמרים - זה הלולב. המלבי"ם מסביר, שלמילה "כפות" יש שתי משמעויות:

האחת, מלשון כפות - קשור, שעלי הלולב צמודים זה לזה. ומשמעות שניה, שיש לעלי הלולב צורה של "כף" ובית קיבול, כך שעלה אחד מונח בחברו.

לפי דבריו ניתן לבאר מדוע תיקנו חז"ל לברך דווקא על הלולב "על נטילת לולב" ולא על שאר המינים, משום שללולב יש צורה של כלי קיבול, ו'ברכה' מקבל מי שיש לו 'בית קיבול', דהיינו, שמוכן לשמוע ולקבל, אבל אדם שבטוח שהוא מלא וגדוש ואין מה להוסיף ולחדש לו, אינו כלי ראוי להחזיק ברכה.

פריו של הלולב הוא התמר.

הצדיקים נמשלים לתמר - "צדיק כתמר יפרח", משום שדרכם של הצדיקים היא לחפש תמיד את העלייה וההתקדמות בעבודת ה', ואינם חושבים שהגיעו לשלימות בתורה ויראת ה', ומשום כך הם זוכים להיות במצב של "כתמר יפרח" - פריחה וצמיחה תמידית, והכל "פרי" ותוצאה של תכונת הלולב - להיות מקבל.

ואם תאמר, אדם שכל הזמן 'פתוח' לשמוע ולקבל, חושף עצמו לסכנה גדולה, משום שעלול להיות שישפיעו עליו גם השפעה שלילית.

התשובה היא,

שמשום כך הלולב הוא לא רק "כף" שמקבל השפעה, אלא גם "כפות" וקשור. כלומר, הלולב יודע לשים גדרות ולסגור עצמו מפני השפעות זרות ושליליות, ורק פותח לבו כאולם בפני אנשי תורה, לקבל מהם דרכי הנהגה והשקפה טהורה.

מכוח שאיפותיו הגדולות ורצונו לקבל, ומאידך יכולתו לגדור עצמו מהשפעות שליליות, זוכה הלולב להיות סמל של ברכה וצידקות ולהיות במעלה עליונה, כמו שכותבים חז"ל (סוכה לו) שהלולב הוא "הגבוה מכולם".

"החיים שלך יכולים להשתנות בשיחת טלפון אחת! התקשר עכשיו לקו השיעורים של דרך הבעל שם טוב וקבל כלים אמיתיים לזוגיות, חינוך והצלחה יומיומית."

בנסף מס' מיוחד לחיזוק יומי מהרב | 03.30.90.990

שלוחות ושידורים חיים/חוזרים | 03.30.90.900

לע"נ: הודיה בת עידית | נועם בן ארז וענבה | יוחאי בן מרים הי"ד | שלמה בן ברכה ברטה | יונה נגמה בת שמעה | שרה בת מרים | דרור בן שרה | אשר בן אילנה | ולאמנש בת דינה | ולמגוס בן פגז ז"ל

זמני השבת			
חגיגה	ניסח	ציאה	ר"ת
19:24	18:51	17:46	ח"פ
19:25	18:52	17:53	תל אביב
19:24	18:50	17:37	ירושלים
19:26	18:52	17:47	באר שבע

אנחנו צריכים להתפלל לקב"ה: "אבא, יש לי רק אותך. תציל אותי שלא אבצע את הפשיעות שלי כי אני במהות פשיעה. תרחם עליי". ברגע שהאדם תופס את הנקודה הזו מפה הוא זוכה לרחמים.

(מתוך השיחה)

הושענא רבא

בפשטות הפירוש המילולי ל"הושענא רבא" הוא "ישועות גדולות". אבל ל"דרך הבעש"ט" ישנן עוד כמה הצעות מעניינות למשמעות היום הזה...

ידוע שביום הושענא רבא לוקחים חמש ערבות, חובטים אותן בקרקע ואומרים "חבט, חבט ולא ברך" זאת אומרת, לוקחים את הערבות, פרט לערבות מהאגודה עם הלולב, יחד עם חמישה בדי ערבה וחובטים אותן בקרקע אבל ללא ברכה. השאלה היא, למה דווקא חמישה בדי ערבה...

שאלה נוספת, היא למה חבטה בקרקע ועל מה ולמה לחבט? הרי אנחנו יודעים שדרכיה של התורה הן דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום.

ועוד עניין, אם החבטות עם הערבה זה כזה חשוב וזה תיקון גדול אז למה לא תיקנו על כך ברכה?

תאווה מולידה אהבה

כתוב בספרים הקדושים שבחג נידונים על המים כשהכוונה היא ליסוד התאווה. בחג נידונים מה יהיה המצב של התאווה השנה, כמה סיעתא דשמיא נזכה לקבל השנה בנושא התאווה, לא רק כמה נזכה להתגבר, אלא גם האם נזכה להעלות את התאווה לאהבת ה'. בן אדם לא רק צריך להתגבר על התאווה אלא עיקר התאווה זה ניסוך המים שפירשו לקחת את המים שהם יסוד התאווה ולנסוך על גבי המזבח ומזה להקריב אל ה'. כלומר, לקחת את התאווה ומכח התאווה להתגבר ולהעלות לאהבת ישראל, אהבת ה', אהבת התורה אז יוצא שסוכות זה זמן לא פשוט, זמן שהוא מאד חשוב לנושא של אהבה.

בספרים הקדושים כתוב שעד יום כיפור

זו תשובה מיראה ומסוכות והלאה זה המשך הימים הנוראים אבל זו תשובה מאהבה. עשרת ימי תשובה זו תשובה מיראה ועכשיו זו תשובה מאהבה, זה מאד מסתדר עם ניסוך המים שעל ידי העלאת התאווה מתקבלת אהבת ה'.

יהודי אחד התקשר אליי וסיפר לי שהוא שבור נפשית, הוא נסע לאומן בראש השנה ואמר שהוא היה באורות שאין כדוגמתו, אחר כך היו עשרת ימי תשובה ויום כיפור והוא אומר שהוא יצא נקי גלאט. מה שקרה זה שבסוכות הוא נפל נפילה קשה. הוא אמר: "הרב, התרסקתי קשות. כגודל האורות וההשפעה הרוחנית שהיתה כך גודל הריסוק שחטפתי בסוכות". העניין שהוא חזן בבית הכנסת והציבור לקחו אותו כחזן בהסתמך על כך שהוא ירא שמיים והשאלה שלו היתה אם הוא אמור לפרוש ולהודיע לציבור שהוא כבר לא מתאים לחזנות.

שאלתי אותו: "אתה מכיר את דרך הבעש"ט?"

- "כן, שמעתי פה ושם, זה פחות או יותר אותו דבר כמו מה שמוכרים בברסלב".

- "זה ממש לא אותו דבר, זה שונה לגמרי. אמרת שיצאת נקי ואילו אצלנו בסידור כתוב ביום כיפור 'הרי אני לפניך ה' אלקי ככלי מלא בוש וכלימה'. בן אדם אמור לצאת מיום כיפור לא נקי עשר אלא כלי מלא בוש וכלימה - זה אני!"

אני לא רוצה כלום, אני רוצה רק תאווה, אני מציאות של כשלונות, אני לא יכול לעמוד בכלום, ההפקרות ואני זו חברותא נצחית, אלמלא השמירה של ה' אני לא יודע איפה הייתי היום.

ההבדל בין גן העדן לגיהנום הוא שגן העדן מלא בפושעים והגיהנום גם מלא בפושעים רק שבגן העדן יש פושעים שלא נשברו מהפשיעה שלהם, אלא משם התחברו אל ה' כמו שכותב דוד המלך בתהלים "על פושעים דרכיך וחטאים אליך ישובו" דוד המלך העביר שיעורים לפושעים, הוא לימד אותם "חבר'ה אנחנו במהות שלנו זה פשע, רק אל לנו להישבר מזה כי אז אנחנו נלך לגיהנום. אנחנו צריכים להתפלל לקב"ה: "אבא, יש לי רק אותך. תציל אותי שלא אבצע את הפשיעות שלי כי אני במהות פשיעה. תרחם עליי". ברגע שהאדם תופס את הנקודה הזו מפה הוא זוכה לרחמים. בחג נידונים על המים. אומר הליקוטי מוהר"ן "נידונים" הכוונה ליסוד המים, יסוד התאווה שלך יסוד המים נמצא בערבה.

האתרוג הוא יסוד האש, הלולב יסוד הרוח, הדס שהוא הכי נמוך הוא יסוד עפר וערבי נחל הם יסוד המים. כל החג עניינו שאנחנו נידונים על

המים לכן סיום החג זה ערבות, זה החיתום. "ליל החיתום" חותמים מה יהיה מצב התאווה השנה.

תחבוט חזק

הערבה היא כנגד השפתיים, ההדס כנגד העיניים, הלולב הוא עמוד השדרה והאתרוג כנגד הלב. חמישה בדי ערבה שבאים להגיד לך "ידידי היקר, כדי להינצל מהתאווה אתה צריך להשתמש עם חמשת מוצאות הפה".

לפה יש חמישה מוצאות: חך, לשון, גרון, שיניים, שפתיים. אתה צריך להשתמש עם כל מוצאות הפה ולהתחנן לבורא עולם: "אבא, תציל אותי מהתאווה שלי". לכן אנחנו לקוחים חמישה בדי ערבה כנגד חמישה מוצאות הפה כי הכל עניין של תפילה.

אבל התפילות יועילו לך רק אם תיקח את הערבות האלו ותחבוט אותן בקרקע.

קרקע זה מקום נמוך, שפלות. אתה צריך להכיר שאתה מצד עצמך נמצא בלמטה שלך.

אנשים לא יודעים כמה זה חשוב. סיפר לי יהודי שהוא כבר שנתיים שומע את "דרך הבעש"ט": "הרב, השיעורים האלו הצילו לי את הבית, שנים עשרה שנה הייתי קשור לרב מפורסם עם כיוון מסוים ואחרי שנים עשרה שנה עזבתי וחמש שנים הייתי בלי כלום, אבל ברוך ה' אני כבר שנתיים שומע את הדיבורים וזה הציל לי את הבית ואת החיים. שנים עשרה שנה מכרו לי שאת הטוב אני עושה, שאני טוב מיסודי ואם אני עושה את הטוב אז כל שלילה שעשיתי וכל פעם שנפלתי והתרסקתי לחתיכות זה לא אני ואם אני טוב אז איך יכול להיות שמטוב יוצא רע? זה ריסק אותי לגמרי ולא היתה לי טיפת שמחת חיים. זכיתי להתחבר אל הבעש"ט ואני שומע שהרע זה אני, אני מציאות של רע, וכל הטוב שלך זה אבא שבשמיים ופתאום החלטתי לקלוט שכל מה שאני עושה - אני רואה את ה', הנחתי תפילין - הנה ה'. טלית - הנה ה'. לימוד תורה - הנה ה'. ה' איתי, ה' נותן לי תורה, ה' נותן לי תפילות, ה' נותן לי תפילין. פתאום התחלתי לראות שה' איתי וכשנפלתי לא התרסקתי כי זה אני. הרב, אלו חיים הרב יותר רגועים, אני לא חווה את ההתרסקויות כמו פעם ואני מקבל יותר עידוד כי כל מצווה אני רואה בה את ה' וזה גורם לי יותר להתקרב אל בורא עולם".

שאלתי אותו: "איך הדרך הצילה לך את שלום הבית?" והוא ענה "ההורים של אישתי גרים בירוחם, מרחק של שתיים וחצי מהבית שלנו.

כל מה שחשוב לכם בדרך הבעל שם טוב

ייעוץ אישי עם הרב: 050-3739010 שלומי

קו השיעורים העולמי של דרך הבעל שם טוב: 03-30-90900

להקדשת עלון ולתרומות: 052-225-8276

מענה אנושי
א'-ה' בין השעות 9:00-15:00
בטלפון: 055-9814913

קבלת עלון וחיזוקים ישירות למייל: derech.alon@gmail.com

קו סיפורי הילדים: 08-919-0090

בחסות: הדרך לבית משלך
053-3150162 ישראל משכנותאבות:

רוצים להזמין את הרב לשיעור ולהביא את האור לאזורים?

בואו להיות שותפים ולהאיר את הדרך בכל הארץ!

חייגו עכשיו לשלומי כהן: 050-3739010

וקבעו תאריך לשיעור הקרוב!

שאל את הרב

לשאלות לרב ניתן לפנות גם במייל:

ask@bshemtov.co.il

מטיפלת רגשית

052-5732470

ברכב, אנשים רבים על הערבות האלו.

איך קורה שהערבה נעשית סגולה לשמירה? מהאחרון עשו ריבה ושמור במקרה, ואילו את הערבה אומרים לך לשמור כי היא סגולה לשמירה, זה לא נהפוך הוא? אמרת שהאחרון מסמל צדיק אמת כי יש לו טעם וריח ואילו לערבה אין לא טעם ולא ריח ופתאום נהיתה סגולה לשמירה? התשובה היא, שכל אלה שחשבו שהם צדיקי אמת תעשה מהם ריבות או תשלח אותם לשריפת חמץ.

זאת הנקודה שאותה צריך כל אחד להפנים היטב: "אין לי כלום אפילו לא קצת" גם כשאתה אומר קצת סבלנות או קצת נדיבות - פספסת את הפואנטה. תקלוט את המסר הזה שגם את הקצת אין לך והכל אלו רחמי ה'. ומי שרוצה לזכות לרחמים אז שיקח את הערבה איתו ולא לשכוח אותה כל השנה כי היא סגולה לשמירה - אין לי לא טעם ולא ריח בגרוש. אתה רוצה שמירה בנכסים? שים לך בארנק, הפרנסה לא שלי. אתה רוצה חינוך ילדים? שים לך בספריית קודש כדי שיוכיח לך שלא אתה מחנך את הילדים, אתה רוצה שלום בית? מתחת למיטה. אתה רוצה נסיעה בטוחה? שים ברכב.

דרך אגב, הערבה מזכירה את המילה ערבות. כשאתה מגיע להכרה שאתה ערבה - דברי תורה נהיים ערבים עליך, מכח הערבה זוכים לערבות בעבודת ה'. "הנה אבא, אבא איתי", הערבה הזאת מביאה לך מתיקות כי אתה רואה את ה' ומה הדבר היחיד שיכול לעודד יהודי? שה' איתו!

היה לי עמית בישיבה שהיה בדרגה מעליי וכל הזמן הוא אמר לי "יפה מאד" כשראה אותי עובד עם התלמידים ופעם אחת הוא אמר לי "תקשיב טוב, אתה אדם שאלקים עוזר לו" הרגשתי בלב כאילו הנחיתו עליי פצצת אטום. הפרגון שעשה לי הכי טוב בחיים זה לא כשאמר לי שאני מוצלח אלא "בבר דמרא סיעצא" - אתה אדם שאלקים עוזר לו, אלקים בעוזרך, ה' איתך. אם אנחנו באמת נפנים את המסר "אבא, הנה אתה בטלית, אתה קושר לי על היד את התפילין" אין לך מה שמרים את הנשמה יותר מזה.

גם כי אלך בגיא צלמוות לא אירע רע" למה? "כי אתה עמדי" זה הדבר היחיד שחזק את דוד המלך.

יהי רצון שנזכה כולנו לנסך את המים על גבי המזבח, להעלות את התאווה לאהבת ה', להצלחה גדולה, לאהבת ישראל, אהבת ה', ואחדות אמיתית מתוך בריאות הגוף והנפש אמן כן יהי רצון.

חג שמח

ישועות למידת הגדולה

כלומר למידת האהבה שלך

האם השנה תזכה שיסוד התאווה

שלך, יגיעו לאהבת ה' או שהן יהיו אהבות נפולות: כישלונות, תאווה בלי סוף לכן אנחנו רוצים ישועות לרבה - לתאווה שלנו.

לפי זה ניתן להבין למה כתוב "חבט חבט ולא ברך" אין על כך ברכה, למה אין ברכה? אם זה כזה גדול להעלות את התאווה לאהבת ה' אז למה בעצם לא לברך? כי מברכים על המוגמר. ברכה היא כשהגעת למשהו "שהחיינו וקיימנו לישב בסוכה..." אם אתה רוצה לזכות להושענא רבא אף פעם אל תחשוב שהגעת למשהו, אף פעם אל תחשוב שאתה כבר מסודר. "ולכי חלל בקרבי" אומר ר' אשר שדוד המלך אמר את הפסוק הזה עד בת שבע ואחרי שנפל בבת שבע הוא כבר לא אמר את הפסוק הזה יותר, הוא כבר קלט שאין כזה דבר להגיד "לכי חלל בקרבי", אין כזה דבר להרוג את היצר הרע.

יצר הרע קם לתחייה

ר' ירוחם ממיר אומר שאצל יצר הרע כבר יש תחית המתים. אנחנו מחכים לתחיית המתים אבל גם אם הרגת אותו הוא קם לתחייה. זאת אומרת, תמיד צריך להרגיש את הסכנה, אתה אף לא יכול להיות מוגן ירי, לי זה לא יקרה, אני מסודר. לכן בחבטת הערבה זה "חבט חבט ולא ברך" - אל תברך, אל תחשוב שהגעת למשהו: אני מסודר בשמירת העיניים, אני מסודר בשמירת המחשבה, אני מוגן ירי, אתה מסכן ואתה בסכנה עשרים וארבע שעות, אתה גם בסכנה גם כשאין אף אחד לידך.

אנשים חושבים שאם הם יגורו במקום מסוים או אם ילמדו בישיבה מסוימת הם יהיה יותר שמורים אבל הם לא מבינים שהבעיה היא לא הסביבה.

מישהו בא לר' אשר ושאל "הרב, איך אפשר לעבור את הקיץ?" שאל אותו ר' אשר "מה יש בקיץ?" עונה לו היהודי "הרב, קיץ, קיץ זו בעיה" עונה לו ר' אשר "הבעיה היא לא בקיץ, הבעיה זו אתה". אנחנו חושבים שהבעיה זה הקיץ, למה בחורף אין יצר הרע? בחורף הוא הולך לישון? בחורף אין כישלונות? הכישלונות בחורף הם אפילו פי אלף יותר כי קר.

סגולה לשמירה

אני חושב שיש פה נקודה חשובה ויפה. הנקודה של הערבה היא נקודה כל כך חשובה עד כדי כך שבספרים הקדושים אתה מוצא שהערבה הזאת נהפכת לסגולה לשמירה. לא הלולב ולא ההדסים - אותם תשמור לביעור חמץ. את הערבה שים

קצת בארנק, שים בארון חשמל, מתחת למזרון,

אישתי אומרת לי שהיא רוצה בחול המועד לקפוץ להורים שלה ואני תמיד אמרתי לה: 'אבל סוכות עכשיו, שעתיים וחצי אסע עד לשם ושעתיים וחצי חזור - לא נשאר לי חול המועד'. ואז נזכרתי מי פה המלך, אני ממליך את ה' או אני המלך, אז אם אישתי מבקשת ירוחם אני צריך ללכת בהכנעה. הרב, נסעתי כמו ילד טוב לירוחם. אם לא היה לי את הדיבורים האלה הייתי הולך עם אישתי אש, היינו זקוקים לרחמים גדולים".

ככל שאתה יותר מייחס לעצמך את הטוב ועולה במעלות הטוב אז כשאתה מגיע לקומה שלושים ושתיים ופתאום קורית לך התרסקות זו קפיצה מקומה שלושים ושתיים. זו קפיצה מגובה מטורף ואז ההתרסקות של העצמות היא בהתאם. והם מוכרים לך שהנפילה זה היצר הרע, הנפילה לא קשורה אליך. כמה אפשר לאכול את הלוקש הזה? הרי בסידור אתה אומר "אשמנו, בגדנו..." למה אשמנו ובגדנו? הרי זה לא אתה, זה היצר הרע.

לכן הערבה צריכה להגיע לקרקע. כדי לזכות ליסוד של הושענא רבא זה חבטה על הקרקע, להגיע למקום הכי נמוך שלך "אבא, זה אני, תרחם עליי".

למה צריך לחבוט?

אז למה צריך לחבוט? למה אי אפשר להגיד את זה? למה לא למסור על זה שיחה ובזה נסתפק? התשובה היא בלי חבטות - לא תקלוט! אין כזה דבר לקלוט את הדיבורים הללו מי שלא עובר חבטות. זה כואב אבל זה המצב כי העור שלנו כמו של פיל, הקרנף קטן עלינו. ראיתם פעם אריה מנסה לתפוס פיל? הוא מנסה ועולה לו על הגב אבל הפיל ממשיך ללכת, האריה לא מצליח לתפוס לו את העור כי יש לו כמה וכמה שכבות עור. עור של פיל, לא קולטים את המסר, לכן כדי שהערבה תקבל את המקום האמיתי שלה שהוא העפר זה חייב לעבור דרך חבטה. הבן אדם לא יהיה מוכן לקלוט את המסר הזה אם הוא לא יראה חבטות כי החבטות האלו הן גילוי האהבה של ה' "כי את אשר יאהב ה' - יוכיח" אדם שחייני קלים זה לא סמל לאהבת ה', אלא הוא מסכן. נדמה לו שה' אוהב אותו כי הוא ברובד מאד חיצוני.

הפסוק אומר "כי את אשר יאהב ה' - יוכיח". ה' אהב את דוד אהבת נפש ובכל זאת הוא פירק אותו "כל משברך וגליך עלי עברו". ה' אהב את ר' שמעון בר יוחאי אהבה כל כך גדולה שהכניס אותו למערה לשלוש עשרה שנה בתוך חולות ואכל חרובים. כל הצדיקים עברו כאלו חבטות שרק מכח החבטות אתה מגיע לנקודה של העפר, למקום הנמוך הזה.

ולכן ביום הושענא רבא קוראים לזה הושענא רבא - רבא פירושו גדולה. המילה גדולה זה כנגד מידת האהבה "לך ה' הגדולה, והגבורה והתפארת והנצח וההוד" המידה הראשונה זו גדולה שפירושה אהבה. גבורה זו יראה. הושענא רבא הוא יום של

הנצי"ח יקיריכם באור התורה
הזמנות מיוחדת להקדיש את לימוד התורה
לעילוי נשמת יקיריכם או לרפואה והצלחה.

בסוף כל יום:

מי שברך לתורתם
ואזכרת נשמות לנפטרם

גלי את טעמה המתוק של התורה
בואו להצטרף אלינו ללימוד חוויתי
בכולל הערב החדש של 'דרך הבעל שם טוב'!

בית המדרש 'פני אהרן', רחוב האדמור מקוצק 20, בני ברק

ר' אברהם: 052-225-8276 כל ערב * 21:00-22:30 ר' נאור: 055-669-6727

ילד הפלא והקנאים פרק א'

במושב קטן בארץ, גר יונג בן השתיים עשרה.

לאבא שלו היה משק קטן ובו מחלבה של פרות. אבא של יונג היה יהודי פשוט. הוא לא היה תלמיד חכם גדול, אבל היתה לו יראת שמים מיוחדת, והוא היה מלא באהבת תורה גדולה.

כל בקר היה אבא של יונג קם עוד לפני הזריחה, והולך לחלב את הפרות. הוא היה עובד קשה, ומתאמץ למען הילדים שלו. תמיד היה חוזר ואומר להם "החלום שלי שתגדלו להיות תלמידי חכמים!" החנוך שהעניק לילדיו היה נפלא. הילדים ראו את ההערצה האמתית של אביהם ללומדי התורה, והיא חדרה עמק ללבם. הוא גם חנך אותם לעבד על המדות ולעשות חסד, והראה להם דגמה אישית. מהחלב שהניבו הפרות, היה אבא של יונג מיצר גם שמנת וגבינות. מדי פעם הוא שלח את יונג בלילות למסע של 'מתן בסתר'. יונג היה לוקח מוצרי חלב שייצר אביו, מניח בשקט מאחורי דלתות בתים של משפחות במצוקה, וחומק בלי שישימו לב אליו.

יונג קבל חנוך לחסד ולנתינה, וגדל להיות בעל חסד, אבל למד מאביו לא לקחת קרדיט לעצמו. "זה לא אני", היה אביו אומר תמיד כששכחו אותו, "זה הרחמים של ה'!"

כשאדם עובד על המדות ומלא בחסד, אין פלא שזה משפיע על הילדים. יונג היה ילד מדהים. בכתה ז' כבר נחשב "הפצצה" של הכיתה.

אביו, אמנם, לא ידע ללמד הרבה, אבל יונג עצמו היה עליו. מוחו היה חריף, הוא קלט את החומר התמדה עצומה.

במירות למד

יונג לא היה רק מצלח בלמודים ואהוב המורים, הוא גם היה אהוב החברים. יונג התיחס לכל החברים יפה ועזר לכלם, וכלם חבבו אותו ורצו בקרבתו.

בהפסקות יונג היה יושב עם חברים, ומסביר להם את הנמרא שוב ושוב בסבלנות. אפילו הרב נהנה להתפלפל אתו בלמוד, והחברים התחילו כמעט להלחם ביניהם מי יצליח "לתפס" ללמד אתו בהפסקה.

ליונג היו סבלנות גדולה וכשר הסבר מעלה. הוא היה חבר'מן, חניך

ופרגן לכלם, ואף אחד לא ותר על הזכות ללמד אתו. "אתה כבר למדת אתו בהפסקה הראשונה!"

"לא נכון, אני תפסתי אותו להפסקה השניה!" היו מתנכחים.

כשראו שיונג מבקש מדי ולא כלם מספיקים ללמד אתו, בקשו ממנו להקדים ולבוא לפני תחילת יום הלמודים. יונג הסכים בשמחה. הוא קבע חברותות גם בבקרים, אבל כשעוד ועוד חברים בקשו ללמד אתו, גם זה לא הספיק. יונג החל ללמד עם החברים גם אחרי הצהריים.

שמו הטוב של יונג הלך לפניו, עד שגם תלמידים מהכתות המקבילות התחילו לבקש ללמד אתו בחברותא. יונג בעל לב הזהב מצא זמן בשביל כלם; בבקר, אחרי הלמודים, בערב, ואפילו בשבתות. הוא מעולם לא אמר "לא ללבקשה של חבר."

אבל ההצלחה הגדולה של יונג לא מצאה חן בעיני כלם. שני תלמידים מהכתה שלו הביטו בו בקנאה. הם גם היו חרוצים, אבל לא ברמה שלו, וכעסו שהוא "גונב להם את ההצגה". בנגוד ליונג, הם היו אגואיסטים ולא הסכימו לעזר לאחרים, ולכן היו אהובים פחות בחברה. הקנאה בערה בהם, והם התחילו לדבר נגד יונג ולהסית נגדו תלמידים נוספים.

"לא מוכנים שיהיה בכתה ילד מתנשא כזה!" "הוא גאותו!"

"עוזר כדי להראות שהוא מעל כלם!", "מנסה להראות שהוא צדיק..."

"הוא מנסה להשתלט על הכיתה!"

שני המסיתים נסו להשמיץ את יונג בכל כוחם, אבל לא ממש הצליחו. כלם אהבו את יונג ולא הסכימו לקבל את דברי הגנאי. יונג היה ההפך הנמור ממה שנסו לומר עליו, וכלם ידעו את זה. רק מעטים קבלו את הוצאת הדבה והצטרפו לקבוצת המתנגדים.

בהתחלה היו אלו רק דבורים והתלחשויות, אבל כעבר תקופה קצרה, הדבורים הפכו למעשים.

יום אחד החביאו הילדים את ילקוטו של יונג.

הוא חפש אותו בכל פנה, אך לא מצא, וחזר לביתו בידים ריקות.

האם ההצקות תמשכנה? וכיצד יונג יתיחס אליהן?

המשך יבוא בעז"ה בשבוע הבא

חזר!
יצא לאור
דיסק און קי חלק ב'
ובו סיפורי ילדים מרתקים במיוחד!
המחברים: אילנה ופליס אהרמוביץ
עם החיים

נפרטים ולרישיה:
עומרי: 052-7163882
אברהם: 052-2258276

100 סיפורים מרתקים
המכיל
מוביל

כל בית בישראל
פותח את כל הקווים
לכל בני המשפחה

להצטרפות חייגו: 08-9190090

19 שנים
לילד

שימו לב במידה ואינכם יכולים לעמוד בתשלומים, אנא צרו עמו קשר. אנחנו פותחים לכולם את הקווים

**אין בית
ללא קו הילדים!**